

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GUY DE MAUPASSANT

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

'Ο πόλεμος είχε τελειώσει' οι Γερμανοί κατείχον την Γαλλίαν' η χώρα σφάδαζε σαν ένας νικημένος παλαιστής πεσμένος στα πόδια του νικητού. Από το άπλετο και πεινασμένο Παρίσι τα πρώτα τραίνα ξεκινούσαν πηγαίνοντα για τα νέα σύνορα, διασχίζοντας με βραδύτητα τα χωριά και τις εξοχές. Οι πρώτοι ταξιδιώτες παρατηρούσαν απ' τα παράθυρα τις καταστραμμένες πόλεις και τα καμμένα φρούρια. Μπροστὶ στις πόρτες των σπιτιών Πρώσοι στρατιώται ὄρθιοι κοπνίζαν τὲς πίτες των. Συντάγματα ἔγυμνάζοντο στις πλατείες και, παρά τὸν θόρυβο τοῦ τραίνου, ἀκούγαμε τὲς αὐστηρὲς διαταγὲς τῶν ἀξιωματικῶν.

'Ο κύριος Ντυπυὶ δ' ὁποῖος ἦταν μέλος τῆς Ἐθνοφυλακῆς στὸ Παρίσι καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς πολιορκίας, πῆγαινε σὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ γυναίκα του και τὴν κόρη του ποὺ τὲς εἶχε στείλει ἐκ προνοίας στὸ ἐξωτερικὸ πρὶν ἀπ' τὴν εἰσβολή.

'Η πείνα και ἡ ταλαιπωρία δὲν εἶχαν καθόλου ἀδυνατίσει τὴν κοιλία τοῦ πλοσιούτ' και εἰρηνικοῦ ἐμπόρου. Εἶχε ἀντισταθεῖ στὰ τρομερὰ συμβάντα μετ' ἀπλετιομένη καρτερία. Τώρα ποὺ ὁ πόλεμος τελείωσε και ἔφτανε στὸ σύνορα, ἔβλεπε γιὰ πρώτη του φορὰ Πρώσους.

Κύτταζε μ' ἕνα παρρηγιμένο τρομο αὐτοῦς τοὺς ὀπλισμένους και γυναικοφόρους ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν ἐγκατεστημένοι σὴ Γαλλία, σὰν νὰ ἦσαν στὸ σπίτι τους, και αἰσθανόταν μέσα του τὸν πατριωτισμὸ του νὰ ἐξεγείρεται...

Στὸ διαμέριμά του δύο Ἄγγλοι πῆγαν κι' ἐκάθισαν ἐξαφνα ἐξετάζοντας μετ' ἀ τὴ ψυχα και περιεργα μάτια τους τὸν ὄδηγόν τους τὸν ὁποῖον διαβάζαν δυνατὰ ζητώντας νὰ γνωρίσουν καλὰ τὸ μῆρ ποὺ περνοῦσαν.

'Εξαφνα, τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸν σταθμὸ μίας μικρῆς πόλεως κι' ἔνας Πρώσος ἀξιωματικὸς ἀνέβηκε στὸ διπλὸ σκαλιῶτ' βαγονιοῦ χτυπώντας δυνατὰ τὸ σπαθί του. Ἦταν ψηλὸς, σφιγμένος μέσο σὴν στολή του και μετ' ἕνεκα ποὺ τοῦ σκέπαζαν ὄλο τὸ πρόσωπο. Τὰ κόκκινα μαλλιά του φαινόταν σὰν φλογισμένα και τὰ μακρὰ κίτρινα μουστάκια του ἀπειλοῦσαν τὸ σῆμα.

Οἱ Ἄγγλοι ἄρχισαν νὰ τὸν θαυμάζουν μ' ἕνα χαμόγελο ἰκανοποιημῆς περιεργίας, ἐνῶ δ' Ντυπυὶ ἔκανε πῶς διάβαζε μιά ἐφημερίδα.

Τὸ τραῖνο ἐξάνησε τὸ δρόμο του. Οἱ Ἄγγλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ κριττάζουν τὸν ὄδηγὸ και νὰ ζητοῦν τὰ μῆρ τῶν μαχῶν, ὅταν ἐξαφνα ἐνῶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀπλῶνε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ὀρίζοντα δείχνοντας ἕνα χωριὸ, ὁ Πρώσος ἀξιωματικὸς πρόφερε γαλλιστὶ, ζαπλώνοντας τὰ πόδια του και σπριζόμενος ἀπάνω σὴν ῥάχη του :

— Σκότωσα δώδεκα Γάλλους σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ κι' ἔπιασα πᾶνω ἀπὸ ἕκατὸ ἀιχμαλώτους!

Οἱ Ἄγγλοι τὸν εἰσπνοαν μ' ἕνδιαφέρον ε' ὄνομα τοῦ χωριοῦ.

Φαροβούργ, ἀπάντησεν ὁ Πρώσος και ἐξακολούθησε : Ἔπιασα, ποὺ λέτε, αὐτοὺς τοὺς αἰσχροὺς τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὰ αὐτιά !...

Συγχρόνως ἐκτύτταζε τὸν κ. Ντυπυὶ γελώντας μετ' ἐπισημάνεια. Τὸ τραῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ γένη. Ὁ Πρώσος ξανάπλωσε τὸ χέρι του ἐξαφνικά και εἶπε :

— Ἄν εἶχα διαταγή, θάχα καταλάβει τὸ Παρίσι, θὰ τῶκαγια και θὰ σκότωνα ὄλο τὸν κόσμο. Δὲν εἶ ἔπληξε μιά Γαλλία!

Οἱ Ἄγγλοι ἀπὸ εὐγένεια ἀπάντησαν ἀπλᾶ :

— Ὠ ! γιές.
'Ο Πρώσος ἐξακολούθησε :
Σὲ εἰκοσι χρόνια, ὀλόκληρη ἡ Εὐρώπη θ' ἀνήκει σὲ μᾶς. Ἡ Πρωσοία ὑπεράνω ὄλων !...

Οἱ Ἄγγλοι ἀνποῦησαν και δὲν ἀπαντοῦσαν πιά. Τὰ πρόσωπά τους ἔμοιαζαν μετ' κέρνα ἀνάμεσα σὲς μακριὲς φαβορίτες των. Τότε ὁ Πρώσος ἀξιωματικὸς ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἐλεεινολογοῦσε τὴ νικημένη Γαλλία, ἔβριζε τὲς ἔχθρας και τοὺς περιπαίζε. Εἶπεν ἄκομα ὅτι ὁ Βίσμαρκ θὰ ἐκτίζε μιά πόλι σιδερένια μετ' ἀ κανόνια ποῦσαν πῶρει. Καὶ ἐξαφνα ἔβαλλε τὰ πόδια του ἐπάνω στὸ πόδι τοῦ Ντυπυὶ, ὁ ὁποῖος κατακόκκινος γύρισε ἄλλοῦ τὰ μάτια του.

Οἱ Ἄγγλοι φαινόταν τώρα ἐντελῶς ἀδιάφοροι.

'Ο ἀξιωματικὸς ἔβγαλε τὴν πίπα του και παρατηρώντας τὸν Γάλλο εἶπε :

— Δὲν ἔχετε καινού ;
'Ο κύριος Ντυπυὶ ἀπάντησε :

— Ὀχι, κύριε
'Ο Γερμανὸς ἐπανάλαβε :

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ πάτε νὰ ἀγοράσετε διαν τὸ τραῖνο θάσταματση !
Ἄρχισε νὰ γελᾷ και πρόθεσε :

Θὰ σᾶς δώσω πορμπουρά !...

Τὸ τραῖνο ἀφόριζε, τώρα βραδύνοντας τὴν πορεία του. Διαβῆκαν μὲρὸς ἀπ' τὰ ἐρειπωμένα κτίρια ἐνὸς σταθμοῦ και κατόπιν σταμάτησαν :

'Ο Γερμανὸς ἀνοῖξε τὴν πόρτα και πόρτα και πιάνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν κ. Ντυπυὶ τοῦ εἶπε :

— Πῆγαινε γρήγορα νὰ κάμης τὴν παραγγελία μου.
'Ἐνα πρωσοικὸ ἀπόσπασμα κατεῖχε τὸν σταθμὸ. Ἦ ὑψηλὴ ἐσφύριζε ἔτοιμη νὰ ξαναρχίσῃ τὸ δρόμο της. Τότε ὁ κ. Ντυπυὶ εἰσπνεξε ἔξω και μ' ὄλες τὲς φωνῆς τοῦ σταθμάρχη μῆκε στὸ πλαινὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου. Ἐκεῖ ἦταν μόνος. Ἄνοιξε τὸ γιλέκο του, τόσο ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ και σφουγγιόσε τὸ μῆτωπό του, λαχναισμένος.

Τὸ τραῖνο στάθηκε πάλιν ἐκ νέου σ' ἕνα σταθμὸ.

'Ο κ. Ντυπυὶ εἶδε τότε τὸν Πρώσο ἀξιωματικὸ νὰ παρουοῖδαται σὴν πόρτα. Ἀνέβηκε στὸ βαγόνι ἀκολουθούμενος, ἀπὸ τοὺς δύο Ἄγγλους, τοὺς ὁποῖους εἶχε σπρωξέως ὡς ἐκεῖ ἡ περιεργεια και κῆθησε ἀπάνω εἰς τὸν γελώντα πάντοτε :

— Δὲν θελήσατε νὰ κάμετε τὴν παραγγελία μου, εἶπε ξαφνικά σὸν Ντυπυὶ.

'Οχι κύριε, ἀπάντησε ὁ Ντυπυὶ.

'Ο ἀξιωματικὸς ξανάπε :

— Θὰ σοὺ κόψω τὰ μουστάκια και θὰ γεμίσω μ' αὐτὰ τὴν πίπα μου !

Καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ γείτονά του. Οἱ Ἄγγλοι πάντοτε ἀπαθεῖς, παρατηροῦσαν ἐπιμονα.

'Ο Γερμανὸς εἶχε πιάσει πρῶτα μερικὲς τρίχες και τὲς τραβούσε, διαν ὁ κ. Ντυπυὶ μετ' ἕνα τίναγμα τοῦ χερσιοῦ του, οἰκώσε τὸ χέρι τοῦ Πρώσου και πιάνοντας τον ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν ἔβριζε πᾶνω στὸ μικρὸ πάγκο. Κατόπιν τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ και μετ' ἀ μάτια κατακόκκινα, σφιγγόντας του τὸ λαιμὸ μετ' ἕνα χέρι, ἄρχισε μετ' ὄλο νὰ τὸν χτυπᾷ κατὰ μυστη μετ' ἕνα χέρι. Ὁ Πρώσος προσπαθοῦσε νὰ τρεβῆ τὸ σπαθί του, και νὰ τὸν χτυπήσῃ, μὰ δ' Ντυπυὶ τὸν συνέβριβε μετ' ὄλο μᾶλλον τῆς κοιλίας του, και χτυποῦσε, χτυποῦσε, χωρὶς νὰ παύῃ, χωρὶς νὰ ἀναπνέῃ, χωρὶς νὰ ζεύῃ ποὺ πέφτανε τὰ χτυπήματά του. Τὸ αἷμα ἔτρεχε !

'Ο Γερμανὸς πνιγμένος, ψυχορραγούσε, και ἔφτυνε τὰ σπασμένα δόντια του, προσπαθώντας συγχρόνως ν' ἀναποδογυρίσῃ ἀπὸ τὸν γίγαντα ποὺ τὸν σκότωνε.

Οἱ Ἄγγλοι εἶχαν σπικωθεῖ κ' εἶχαν σιμῶσει γιὰ νὰ βλέπουν καλλίτερα. Στεκόταν ὄρθιοι γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ και ἐκπληξή, ἔτοιμοι νὰ στοιχηματίσουν ὑπὲρ ἢ κατὰ ἕκδοτον τῶν μαχομένων.

'Εξαφνα ὄμως ὁ κύριος Ντυπυὶ σὰν νὰ ἐξαντλήθηκε σπικώθηκε και ξανακάθησε σὴν θέσι του, χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.

'Ο Πρώσος ἐλευθερωθεὶς δὲν τοῦ ἐπετέθη, τόσο ἦταν σαστισμένος ἀπὸ τὴν ἐκπληξή και τὸν πόνο. Ὅταν μῆρσοσε νὰ ἀναπνεύσῃ, εἶπε :

— Ἐὰν δὲν θελήσης νὰ μετ' ὄσης λόγο μετ' ὄ πιστόλι, θὶ σὲ σκοτώσω.

'Ο Ντυπυὶ ἀπάντησε : « Εἰμαιρὸθνητος ».

— Νὰ ἡ πόλι Στρασοβούργ, ξανάπε ὁ Πρώσος. Θὰ πῶρω δύο ἀξιωματικούς γιὰ μῆρνες, ἔχουμε τὸν καιρὸ ὄσο ν' ἀναχωρήσει τὸ τραῖνο.

Ὁ Ντυπυὶ ποὺ ἀγκομαθοῦσε σὰν μηχανὴ εἶπε σποὺς Ἄγγλους :

— Θέλετε νὰ παραιοῖτε ὡς μῆρνες μου ;
— Ὠ ! γιές ! ἀπάντησαν και οἱ δύο μαζί.

Τὸ τραῖνο σταμάτησε. Ὁ Πρώσος βῆκε δύο συναδέλφους του οἱ ὁποῖοι ἔφεραν πιστόλια. Σὲ λίγο γθῆσαν σὴ ἐπιση.

'Ο Ντυπυὶ δὲν εἶχε πιάσει ποτε τὸν πιστόλι. Τὸν τοποθετήσαν εἰκοσι βήματα μακρὰ ἀπ' τὸν ἀντιπαλὸ του και τὸν εἰσπνοαν :
— Εἰσθε ἔτοιμος ; Ἄπαντίνας ναι κ' ἔφριε, παρσειθήσεν δει ὁ ἕνας Ἄγγλος εἶχεν ἀνοῖξει τὸ παρσοσάι του, γιὰ νὰ πρσρυλαχθῇ ἀπ' τὸν ἥλιο. Μιὰ φωνὴ δίσταζε ἔξαφνα : Πῶρ !

'Ο Ντυπυὶ ἐπυροβόλησε σὴν τῆχη, χωρὶς νὰ σκεπτεῖσῃ καλὰ καλὰ και πρὸς μῆγάλην του ἐκπληξή δίστασε τὸν Πρώσο, νὰ σπικῶνῃ τὰ χέρια, νὰ ταλανιτέεται και νὰ πέφτη κάτω ! Τὸν εἶχε σκοτώσει !...

'Ο Ἄγγλος ποὺ κρατοῦσε πάντοτε σὴν χέρια του τὸ ρολοῖ του ἔπιασε τὸν Ντυπυὶ ἀπ' τὸ χέρι και τὸν ἔσυρε γρήγορα πρὸς σὸν σταθμὸ.

Τὸν τραῖνο ἀναχωροῦσε και μόλις πρῶτασαν νὰ ἀπὸῆσαν μέσα. Τότε οἱ Ἄγγλοι, βγάζοντας τὰ ταξιδιωτικὰ των κασκέτα φώναζαν τρεῖς φορὲς :

— Χίπ, χίπ, χίπ ! ὄρα !...

Κατόπιν ὁ ἕνας μετ' ὄλο ἄλλο ἄπλωσαν τὰ χέρια πρὸς τὸν Ντυπυὶ, τὸν συνεχρῶσαν και πῆγαν νὰ καθήσουν σὲς θέσεις των. . .

Μετᾶφρ. Γ. Μ. Κομάρε

